

Spørgsmaal til mig, saa vidt jeg forstod, vedrørende Vederlaget til Underdommerne. Jeg sagde forleden, at jeg lagde ikke megen Vægt paa denne Bestemmelse i Lovforslaget, men de Indvendinger, det ærede Medlem fremsatte mod at yde Vederlag til den Underdommer, der bliver tilkaldt ved Landsretsbehandlingen, er ikke, synes jeg, af en væsentlig anden Karakter end de, der vil kunne gøres gældende overfor Tjenestemandslovens Regel om Vederlag, i dette Tilfælde sigter jeg altsaa til Vederlag for Sættedommere. Ogsaa med Hensyn til Sættedommerne kunde der tænkes et Misforhold mellem Dommerens og Sagførers Vederlag, hidrørende fra disse Personers vidt forskellige Stilling, og hvis dette Punkt hidtil er klart for Sættedommerens Vedkommende, kunde det vel ogsaa klares i det Tilfælde, Lovforslaget her nævner. Da der ikke er nogen Nødvendighed for, at det offentlige iaar Meddelelse om Størrelsen af Dommerens Vederlag, vil der heller ikke blive nogen Anledning for Offentligheden til at anstille saadanne Sammenligninger som dem, det ærede Medlem var inde paa om Værdien af Dommerens Arbejde og Værdien af Sagførers Arbejde. For øvrigt lader en saadan Sammenligning sig i og for sig ikke forhindre, da Dommerlønningerne er offentlig bekendte, og Oplysninger om Sagførernes Indtægter kan læses i Dagspressen.

Det ærede Medlem var endvidere inde paa Thorup-Sagen. Jeg skænker det ærede Medlem de polemiske Bemærkninger mod mig og vil henvise om selve Sagen til den Argumentation, jeg om lidt skal møde frem med overfor det ærede Medlem Hr. Rytters Dito.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel fremsatte forskellige Betragtninger vedrørende Søndre Landsret, om dette Forslags Opstaaen, de Forhandlinger, der var ført om Bevarelsen af Søndre Landsret, den tekniske Gennemførelse o. s. v. Jeg tror, at ogsaa det ærede Medlem vil indrømme det rimelige i, at den nærmere Diskussion om disse forskellige Enkeltheder foregaar i Udvalget. Om Princippet: de store eller de smaa Landsretter, bliver vi alligevel ikke enige, og selv om det ærede Medlem igen i Dag tager hele dette Problem op, er det dog ikke rimeligt, at vi andre ogsaa skal være nødsaget til at gentage os selv. Jeg har ikke lagt Skjul paa, at det kun er økonomiske Grunde, der har tvunget mig til at gaa til den Ordning med Søndre Landsret i Stedet for en Omlægning af Landsretterne i det hele. Jeg er ikke i Stand til i Øjeblikket at oplyse, hvor mange af Sagerne

ved Søndre Landsret der kræver særlig Indsigt i tysk Ret, hvad det ærede Medlem ogsaa var inde paa; men saadanne Oplysninger vil kunne fremskaffes for Udvalget. Selv lægger jeg ikke megen Vægt paa at bevare Søndre Landsret af den Grund saa lidt som af de saakaldte nationale Grunde.

Med Hensyn til Sagførerraadets Stilling hørte jeg med Interesse det ærede Medlem Hr. Heilesens Udtalelser, de svarer i Hovedsagen til den Opfattelse af denne Institutions principielle Berettigelse, som jeg selv har faaet, og som jeg gav Udtryk for forleden. Derimod er jeg mindre sikker paa, at Raadets Administration kan staa for Kritik, men det Spørgsmaal vil jeg altsaa lade undersøge nærmere.

Det ærede Medlem Hr. Heilesen gennemgik det meget interessante Spørgsmaal om offentlig Votering, særlig Forholdene i Norge og England. Fra det sidstnævnte Land citerede han den norske Forfatter Lie og nævnte, at en engelsk Dommer, der var død i 1883, overfor en Advokat, i øjeblikkelig Gnavenhed formodentlig, havde sagt, at han skulde ikke tænke paa den Lov, tag den væk, de, der har lavet den, havde ingen Forstaaelse af engelsk Ret. Mon denne Argumentation ikke er lidt tynd for at begrunde det engelske Samfundets Opfattelse af Forholdet mellem Domstol og Lovgivningsmagt? Det ærede Medlem Hr. Heilesen kom i sin i øvrigt interessante og meget konservative Betragtning over offentlig Votering ikke ind paa hele min Hovedbetragtning, hvilket var naturligt, fordi den er diametralt modsat de Betragtninger, for hvilke det ærede Medlem talte. Men jeg kommer tilbage til mit Syn paa dette Hovedspørgsmaal senere, og herunder vil der ogsaa blive Lejlighed til at beskæftige sig med adskillige af de Argumenter, som det ærede Medlem Hr. Heilesen hjalp de konservative Medlemmer, der hidtil har haft Ordet i denne Sag, med.

Endnu mere end at høre det ærede Medlem Hr. Heilesen, ja, jeg kan sige langt mere, glædede det mig at høre det ærede Medlem Hr. Fraenkel. Det ærede Medlem Hr. Fraenkel angreb i næsten for voldsomme Udtryk Pressen og forsvarede i stærke Udtryk Rigsdagen. Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Fraenkel trods denne min Mangel paa Kærlighed til begge de to Institutioner, han omtalte. Men jeg vil gerne uden i øvrigt at uddybe dette Emne nærmere — det vil jeg i min forhaabentlig lange Fremtid faa rig Lejlighed til — anføre en Betragtning, som det ærede Medlem ikke gjorde gældende. Mon det ikke til syvende og